

Hồi 10

Bán Lạ Nhẹ Quảng Hiệp Sĩ Thật Rừng Hoang Cười Giỡn Cứu Giai Nhân

ái tráp không còn nữa, Kim Trục Lưu rất thất vọng. Nhưng chàng vẫn không nản lòng, thầm nhủ: “Cái tráp này nặng đến hơn trăm cân, dù người đó là cao thủ cũng không dễ dàng mang đi mà không để lộ tung tích”. Chàng hy vọng người đó vẫn còn giấu cái tráp trong phòng, vì thế đánh đá lửa lên nhìn cho rõ, quả nhiên cái tráp đã bị người ta đánh cắp.

Đồng Thập Tam nương tìm không ra Kim Trục Lưu, đột nhiên cảnh giác, khi quay đầu lại nhìn thì thấy Kim Trục Lưu đang đánh đá lửa, Đồng Thập Tam nương thấy ánh lửa vừa lóe lên đã tắt, thì biết ngay Kiến Trục Lưu đã làm gì.

Đồng Thập Tam nương kêu lên: “Hỏng bét, chúng ta đã trúng kế diệu hổ ly sơn của tên tiểu tử ấy!”.

Không ngờ cũng trong cùng một lúc đó, Viên Hải cũng kêu lên: “Hay cho tên tiểu tử, chạy đi đâu Tứ muội, đuổi cho mau, tên tiểu tử chạy ra vườn!”.

Kim Trục Lưu phóng vọt người ra, dưới ánh trăng mờ ảo, chỉ thấy một bóng đen vừa lướt qua bức tường.

Đồng Thập Tam nương phát hiện kẻ địch chạy về hai hướng khác nhau, Đồng Thập Tam nương quay trở lại, Viên Hải thì chạy ra, Đồng Thập Tam nương kêu lên: “Mau trở lại, tên tiểu tử đang ở trong phòng chúng ta!” Viên Hải lớn tiếng: “Không, tên tiểu tử đã chạy ra ngoài!” Cả hai người không hẹn mà đều quay đầu lại, bóng đen đó đã vọt ra khỏi tường, Đồng Thập Tam nương không thấy được. Nhưng Viên Hải đã thấy Kim Trục Lưu vừa mới phóng ra khỏi phòng.

Viên Hải ngăn người ngừng bước lại. Đồng Thập Tam nương thì vẫn chạy tới trước, vừa chạy vừa kêu: “Sao còn chưa đuổi mau, tên tiểu tử muốn đánh cắp báu vật của chúng ta!” Viên Hải chợt hiểu ra, kêu lên: “Không, y chỉ có đôi tay không, nếu huyền thiết bị đánh cắp, chắc chắn ở trên người tên tiểu tử đã chạy ra bên ngoài!”.

Đồng Thập Tam nương vẫn chưa biết huyền thiết có còn hay không, nhưng nghe Viên Hải nói cũng có lý, Kim Trục Lưu chỉ có đôi tay không, nếu huyền thiết đã bị đánh

cấp thì chắc chắn ở trên người kẻ kia. Như nếu huyền thiết vẫn chưa mất, Đồng Thập Tam nương đuổi theo kẻ kia thì đã tạo cơ hội cho Kín Trục Lưu ra tay. Đồng Thập Tam nương do dự chưa quyết, không biết nên đuổi theo ai.

Viên Hải và Đồng Thập Tam nương do dự, Kim Trục Lưu đã có cơ hội. Chàng bốc một nắm đất rơi vãi tới, cười khì: “Đoạt mệnh thần sa của ta nữa đây!”.

Đồng Thập Tam nương đã bị mắc lõm một lần, mụ ta buột miệng mắng: “Tên tiểu tử khốn kiếp, còn định gạt lão nương?” Không ngờ chợt nghe tiếng soạt soạt, té ra Kim Trục Lưu không phải ném cát mà là sỏi. Thì ra lần này Kim Trục Lưu đã nhặt một hòn đá rồi bóp vỡ ra ném tới.

Kim Trục Lưu sử dụng công phu thượng thừa Đan chỉ thần thông, ném đá vụn ra tựa như đạn chì, tuy trong đêm tối nhưng toàn ném vào đại huyệt trên người của kẻ địch.

Đồng Thập Tam nương biết không thể nào né những viên sỏi này, chỉ đành sử dụng Bạt phong tiên pháp phòng thân. Bạt phong tiên pháp không quét được cát, nhưng có thể chặn được vài viên sỏi.

Đồng Thập Tam nương còn có thể chống chọi, nhưng Viên Hải thì lại không. Kim Trục Lưu vung hai tay lên, sỏi trong lòng bàn tay trái phóng về phía Viên Hải.

Viên Hải múa thanh giới đao, chỉ nghe tiếng leng keng vang lên không ngớt bên tai, đường đao pháp này của y vốn cũng phòng thủ tương đối kín kẽ, nhưng không chịu nổi kinh đao của Kim Trục Lưu đánh tới, chỉ đánh vài viên sỏi thì cũng cảm thấy hồ khẩu đau nhói, chỉ hơi sơ suất thì huyệt khúc trì đã trúng một viên, thanh giới đao rơi xuống, Viên Hải kêu lên ối chao rồi cũng ngã xuống đất.

Kim Trục Lưu cười ha hả: “Tên lừa trọc nhà ngươi chẳng phải đã nói sẽ rút gân lột da ta hay sao? Hì hì, ta sẽ nhớ câu này, lần này ta sẽ tha cho ngươi”. Đồng Thập Tam nương mắng: “Tên tiểu tử kia, có giỏi thì đừng chạy!” Kim Trục Lưu cười chọc: “Có gan hãy đuổi theo, ta không rảnh chiều ngươi, tảng huyền thiết ấy có giá trị hơn ngươi nhiều, ta chỉ cần tảng huyền thiết chứ không cần ngươi, ở lại đây làm quái gì? Này, nếu không dám đuổi theo thì xin thứ ta không thể chiều được!”.

Kim Trục Lưu bốn cọt bộn họ một phen, cười lớn rồi phóng ra khỏi bức tường. Đồng Thập Tam nương tức đến nổi chân mày dựng ngược, nghiêng răng kèn kẹt, nhưng cũng không dám đuổi theo chàng. Vả lại Viên Hải đã bị đánh vào huyệt khúc trì, cũng phải cần lập tức giải cứu, chỉ đành mở to mắt nhìn Kim Trục Lưu bỏ chạy.

Kim Trục Lưu chạy ra khỏi Khoái Hoạt Lâm, bóng đen ấy cũng biến mất. May mà phía trước chỉ có một con đường, Kim Trục Lưu cứ thế đuổi tới, đi một hồi quả nhiên thấy có một người đang chạy ở phía trước, trên tay đang ôm cái tráp đỏ.

Người ấy thân hình gầy ốm, người mặc một bộ trường sam màu xanh, trông chẳng vừa vặn tí nào, tà áo dài che cả bước chân, khi di chuyển khinh công chẳng thấy được gót chân. Kẻ ấy đội một cái mũ che cả tai trông rất quái lạ. Song khinh công của kẻ này rất ghê gớm, vì y mặc trường sam quá dài cho nên không thấy được bước chân, trên người mặc bộ đồ xanh cho nên trông tựa như cánh liễu bay trong gió.

Kim Trục Lưu thầm nhủ: “May mà kẻ này phải ôm một tảng thiếc nặng trên trăm cân, nếu không dù có đuổi được theo y cũng phải tốn nhiều sức”.

Người ấy đã phát giác phía sau có người cho nên càng chạy nhanh hơn, rời khỏi đường lớn, định chạy vào mảnh rừng ven đường, Kim Trục Lưu cười gọi lớn: “Bằng hữu, đừng lo, chúng ta là đồng đạo”. Chàng vừa lên tiếng, người ấy càng chạy nhanh hơn.

Kim Trục Lưu sử dụng thân pháp Bát bộ cửu thiên, sau mấy cái trời hợp thì đã đuổi theo sau lưng người ấy, lên giọng: “Bằng hữu, ta đã giúp người cản truy binh, người cũng nên cảm tạ ta chứ? Nhưng người đừng lo, ta không phải đến chia phần với người”.

Người ấy biết không hơn được Kim Trục Lưu, chỉ đành ngừng bước xoay người lại. Chỉ thấy y che mặt bằng tấm khăn màu đen, dưới ánh trăng mờ ảo không thể nào thấy được mặt thật của y. Người ấy ngừng lại, lạnh lùng hỏi: “Bằng hữu đồng đạo cái gì? Người là ai?”.

Người ấy cố ý nói giọng ồm ồm. Kim Trục Lưu tuy không phải là người già dặn giang hồ, nhưng cũng biết y làm thế là không muốn lộ giọng thật của mình, nhưng y tuy giả vờ nói giọng ồm ồm, nhưng không thể giấu nổi âm sắc trong trẻo vốn có của mình.

Kim Trục Lưu nhíu mày, thầm nhủ: “Sao kẻ này lại giả vờ bí hiểm như thế, không cho người ta thấy mặt thật, cả giọng cũng giả?” Vì thế cười ha hả, chỉ cái tráp trên tay y: “Chân nhân trước mặt, lại còn nói dối? Người làm gì thì ta cũng làm thế ấy. Ha ha, chúng ta chẳng phải là bằng hữu đồng đạo hay sao?”.

Người ấy hình như ngẩn người ra, song vì y che mặt cho nên Kim Trục Lưu không thấy được vẻ mặt của y, một lát sau người ấy mới nói: “Ồ, té ra người cũng biết đây là vật gì!”.

Kim Trục Lưu nói: “Đương nhiên! Nếu là báu vật bình thường, ta đâu cần. Hì hì, không ngờ ta liều mạng với Đồng Thập Tam nương để cho người kiếm lợi!”.

Người ấy hừ một tiếng rồi nói: “Nói như thế, người nhất định phải lấy tảng huyền thiết này?”. Kim Trục Lưu đáp: “Đúng thế, ta vốn muốn lấy nó. Nhưng giờ đây người đã đi trước một bước, ta chỉ đành nhận thua. Chúng ta đã là bằng hữu đồng đạo, ta không bao giờ làm chuyện nặng tay trên”.

Người ấy nghe xong thì không lên tiếng, quay đầu toan bỏ đi. Kim Trục Lưu đuổi theo, nói với theo: “Này, này! Sao người lại chẳng hiểu tình lý tý nào? Ta tuy không muốn chia chác với người, nhưng người cũng phải cảm tạ ta một tiếng mới đúng?”.

Người ấy nói: “Nói thực cho người biết, tảng huyền thiết này vốn là...” Kim Trục Lưu vội hỏi: “Vốn là thế nào? Tại sao người không nói?” Người ấy ngập ngừng rồi mới trả lời: “Vốn là, chính là ta...” Kim Trục Lưu cười lạnh: “Chính là vật của người? Ha ha, may mà ta đã biết lai lịch của tảng huyền thiết này, người muốn gạt ta đâu có dễ?” Người kia bảo: “Ta vẫn chưa nói xong, ý ta muốn nói tảng huyền thiết này là thứ ta đã thích, ta phải lấy cho bằng được, song đêm nay người đã vô tình giúp ta, người nhất định đòi ta cảm tạ, vậy ta sẽ cảm tạ người một tiếng”.

Kim Trục Lưu bực bội lắm, lòng thầm nhủ: “Cảm tạ mà cũng miễn cưỡng như thế, thật là vô lý!” Thế rồi chàng đuổi theo, người ấy gắt: “Sao, ta đã cảm tạ người, người đã bảo không muốn chia, người còn đuổi theo ta làm gì?”.

Kim Trục Lưu vốn muốn trách y, nhưng nghĩ lại cần gì phải nhỏ nhẹ như thế, nên bảo: “Người vẫn chưa cho ta biết người là ai, chúng ta là đồng đạo, có thể kết bằng hữu được chứ?”.

Người ấy lạnh lùng: “Người thật lắm điều, ta không muốn kết giao với kẻ tò mò như người!” Kim Trục Lưu nào chịu bỏ qua, cứ đuổi theo như hình với bóng.

Người ấy đột nhiên ngừng bước, giận dữ quát: “Người rốt cuộc muốn gì?”.

Kim Trục Lưu nói: “Ta không hỏi lai lịch của người nữa. Nhưng người có biết lai lịch của tảng huyền thiết này không?”.

Người ấy hỏi ngược: “Biết thì thế nào, không thì thế nào?”.

Kim Trục Lưu mập mờ: “Nếu người đã biết thì phải nên hợp tác với ta”.

Người ấy: “Ồ, có nghĩa là sao?”.

Kim Trục Lưu: “Bang chủ Lục Hợp bang Sử Bạch Đô sai người đem tảng huyền thiết này vào kinh tặng cho đại nội tổng quản Tát Phúc Đỉnh làm lễ chúc thọ”.

“Thì thế nào?”.

Kim Trục Lưu: “Nay đã lọt vào tay người, Sử Bạch Đô làm sao chịu để yên, đương nhiên tìm cách cướp lại. Cao thủ Lục Hợp bang nhiều như mây, ai nấy cũng đều là hạng ma đầu chẳng chuyện ác gì không làm, tảng huyền thiết sẽ là mầm họa cho người đó”.

“Ồ, ta đã hiểu, người muốn bảo vệ cho ta, có phải ý như vậy không?”.

Kim Trục Lưu: “Không dám, nhưng có ta đi cùng người, hai người ứng phó với kẻ địch dù sao cũng tốt hơn một người”.

Người kia cười lạnh: “Đa tạ lòng tốt của người. Nhưng ta không thân không thích, ta lại chẳng có gì tốt cho người, tại sao người bảo vệ ta? Hừ, chỉ e người đang nhòm ngó tảng huyền thiết này!”.

Kim Trục Lưu lại bị từ chối, bất giác nổi giận: “Người quả thật là chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt. Thôi được, ta vẫn không muốn lấy, nhưng người đã bảo ta như thế, ta phải lấy cho bằng được”.

Người ấy cười lạnh: “Thế nào? Rốt cuộc đã lòi đuôi chồn! Được, có bản lãnh thì cứ giành lấy!” Thế rồi hai vung lên, ném cái tráp về phía Kim Trục Lưu.

Người che mặt thật ra chỉ nghi ngờ trong lòng, không biết Kim Trục Lưu là ai, cũng không tin Kim Trục Lưu có thể đánh bại Đồng nhập Tam nương và Viên Hải, nhủ thầm: “E rằng kẻ này là người của Đồng Thập Tam nương. Ả yêu phụ không dám đuổi theo cho nên xúi tên tiểu tử này đến gạt mình. Hừ khẩu khí của y thật lớn, mình phải cho y nếm khổ mới được”. Cho nên y ném cái tráp tới là để thử bản lĩnh của Kim Trục Lưu xem thử chàng có tiếp được hay không.

Người ấy trông gầy ốm, nhưng lực ném rất mạnh, cái tráp bay tới Kim Trục Lưu kêu vù một tiếng.

Kim Trục Lưu không động thanh sắc, cười ha hả rồi giơ tay ra đỡ cái tráp: “Các hạ đã rộng rãi như thế, lần này ta phải cảm tạ người”.

Người che mặt cả kinh, lúc này mới biết công lực của Kim Trục Lưu hơn hẳn mình, nhưng cũng không chịu ngừng lại, Kim Trục Lưu vừa xoay người đi y đã đuổi theo.

Kim Trục Lưu cười đùa: “Người không chịu kết bằng hữu với ta, ta cũng không muốn kết bằng hữu với người, người đuổi theo ta làm gì?” Người ấy quát: “Để cái tráp lại”. Kim Trục Lưu cả cười: “Người cho ta rồi đòi lại, ha ha, thật buồn cười!”.

Người che mặt quát: “Ta không đùa với người, hãy mau để xuống”. Trông y rất tức giận. Kim Trục Lưu có ý chọc y, kêu hừ một tiếng rồi nghiêm mặt nói: “Ta cũng không đùa với người, người tưởng ta rảnh rỗi lắm ư?”

Người che mặt bằng giọng quát: “Được, người đừng trách ta không khách sáo?” Kim Trục Lưu: “Có bản lĩnh thì cứ giật lại!” Nói chưa dứt, chỉ nghe soạt một tiếng, ánh ngân quang lóe lên, một ngọn roi mềm bằng tơ bạc đã quét tới Kim Trục Lưu.

Kim Trục Lưu thầm nhủ: “Lại là một kẻ sử dụng roi mềm, xem thử lối đánh roi của y so với Đồng Thập Tam nương thế nào”. Nghĩ chưa dứt thì ngọn roi đã đánh tới, thế roi tựa như rồng lượn, Kim Trục Lưu vừa nhìn thì đã biết roi của y đồng thời đánh vài ba huyết đạo của mình. Dùng roi đánh huyết đạo là môn công phu khó học, Kim Trục Lưu cũng bất giác thất kinh.

Khi ngọn roi sắp đánh vào người Kim Trục Lưu, chàng thi triển Thiên la bộ pháp nhẹ nhàng xoay chuyển né tránh, ngọn roi suýt tý nữa đã quét vào xương tỳ bà của chàng. Kim Trục Lưu tưởng rằng có thể né tránh, không ngờ lối đánh roi của người ấy rất linh hoạt, đầu roi đột nhiên xuất hiện một cây trùy thủ dài ba tấc, cắm thẳng vào huyết toàn cơ của Kim Trục Lưu.

Đối phương đã sử dụng chiêu số quái dị này, cả Thiên la bộ pháp cũng không thể né tránh được. May cho Kim Trục Lưu, trong lúc nguy ngập chàng đã thi triển kỹ pháp trác tuyệt, chàng vung tay búng vào đầu roi, ngọn đoản kiếm lệch qua một bên, chỉ có rách áo chàng nhưng không hề chạm vào da thịt, tuy như thế Kim Trục Lưu cũng không khỏi toát mồ hôi.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, người che mặt đánh ra một roi Hồi phong tảo liễu, quét roi tới, trên đầu roi của y có binh khí, trong lối đánh roi có cả chiêu số của đao kiếm.

Kim Trục Lưu thầm nhủ: “Gã này thật ghê gớm, mình phải cho y biết một chút lợi hại”. Thế rồi rút kiếm ra khỏi vỏ, chém vào thanh đoản kiếm trên cây roi của y. Kim Trục Lưu sử dụng Truy phong kiếm thức, kiếm pháp rất nhanh, không ngờ lối đánh roi của người ấy tựa như du long, Kim Trục Lưu liên tục đánh ra tám chiêu mà vẫn không chém được vào cây đoản kiếm trên roi của y.

Kim Trục Lưu cả kinh, thầm nhủ: “Công lực của người này chưa chắc hơn Đồng Thập Tam nương, nhưng lối đánh roi thì hơn hẳn mụ ta. Đêm nay mình gặp hai hảo thủ đánh roi, coi như cũng là kỳ ngộ”.

Người che mặt thấy kiếm pháp của Kim Trục Lưu cũng thất kinh, nhủ thầm: “Kiếm pháp của kẻ này kín kẽ như thế, công lực lại hơn mình, nếu y đặt cái tráp xuống, mình chẳng phải là đối thủ của y”.

Kim Trục Lưu là người cứng đầu, vì người ấy quát bảo chàng buông tảng huyền thiết ra, chàng không chịu, lúc này nếu buông ra thì sẽ thắng, nhưng chẳng còn mặt mũi

gì nữa. Kim Trục Lưu thầm nhủ: “Ta thắng được người thì sẽ trả lại huyền thiết”. Kim Trục Lưu vì cái giận tức thời cho nên không khỏi thua thiệt.

Kim Trục Lưu đang ôm một tảng huyền thiết nặng hơn trăm cân, đương nhiên khinh công cũng bị ảnh hưởng, tuy vẫn còn linh hoạt nhưng cũng rất tốn sức. Kể dịch dùng roi dài có cột đoản kiếm tấn công, Kim Trục Lưu chỉ đành chống đỡ.

Kim Trục Lưu bị đánh khoảng mười mấy chiêu thì bực dọc quát: “Được, ta sẽ cho người biết tay!” Thế rồi ngậm vận huyền công dồn vào mũi kiếm, thanh trường kiếm vung lên kêu xoèn xoẹt. Cây roi mềm của người che mặt chỉ còn cách chàng ba thước, cũng bị kiếm phong của chàng quét tạt ra. Kim Trục Lưu tuy không thể áp sát tới xuất chiêu, nhưng cây roi mềm của đối phương cũng không thể đánh vào người chàng, người ấy thầm thất kinh: “Nội lực của mình không bền như y, nếu cứ đánh nữa thì chắc rằng sẽ thua trong tay của y”. Chưa nghĩ xong thì chỉ nghe Kim Trục Lưu cười ha hả: “Chẳng qua người chỉ muốn giành tảng huyền thiết, được, ta sẽ trả cho người, chỉ cần người đỡ được”.

Kim Trục Lưu nâng cái tráp lên cao, tựa như sắp ném ra, người che mặt không khỏi cả kinh, y biết công lực của Kim Trục Lưu hơn hẳn mình, nếu chàng ném cái tráp nặng cả trăm cân này ra, e rằng y sẽ bị đè nát bét.

Người che mặt cũng rất ghê gớm, vừa thấy Kim Trục Lưu toan ném phải thì lập tức lách qua một bên, vung roi toan đánh tới, cuộn roi vào cổ tay Kim Trục Lưu khiến cho chàng phải buông cái tráp ra.

Nào ngờ Kim Trục Lưu đã đoán được chiêu này, chàng giơ cao cái tráp lên chỉ là hư trương thanh thế, mục đích là dụ y phát ra chiêu này. Động tác của hai bên đều rất nhanh, Kim Trục Lưu rút tay, chỉ nghe soạt một tiếng, ngọn roi của người ấy đã cuộn vào cái tráp.

Người ấy giật nhẹ, cái tráp vẫn nằm yên trong tay Kim Trục Lưu, chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, Kim Trục Lưu từ từ thu cái tráp về. Ngọn roi bị kéo căng như sợi dây đàn, người che mặt cũng loạng choạng mấy bước, nếu y không lập tức buông roi ra thì roi sẽ đứt, lúc này người che mặt đã lao vào lòng Kim Trục Lưu.

Người che mặt vội vàng chồm người về phía trước, ý đồ nối dài sợi roi, rồi y vung tay giật sợi roi ra khỏi cái tráp.

Kim Trục Lưu thấy thủ pháp giải roi của y rất khéo léo, trong lòng thầm bội phục.

Chàng cười ha hả: “Ta muốn trả tặng huyền thiết này lại cho người nhưng người lại không lấy được, đừng trách ta”. Người che mặt chẳng nói lời nào đã quay đầu bỏ đi.

Kim Trục Lưu thấy ái ngại, vội vàng đuổi theo cười nói: “Ta chỉ đùa với người, nếu người đã cần như thế, ta sẽ tặng cho người”.

Người che mặt giá nào cũng không tin Kim Trục Lưu, cho nên vẫn chẳng nói một lời, cũng chẳng thèm quay đầu lại. Kim Trục Lưu kêu lên: “Này, này lần này ta đùa thật đấy. Không, không, ta chỉ muốn trả lại cho người, không phải là đùa thật!” Một chốc chàng lại nói là đùa, một chốc lại nói là không đùa, mặc dù ý cũng như nhau, nhưng người ấy thì lại nghĩ chàng đang đùa.

Người che mặt tự thấy không đánh lại Kim Trục Lưu, lại không cam lòng bị chàng bốn cọt, chỉ đành bước nhanh về phía trước.

Kim Trục Lưu đang ôm trong tay tặng huyền thiết nặng cả trăm cân đương nhiên khinh công cũng bị ảnh hưởng, vốn là chàng có thể thắng được người che mặt, nhưng nay chỉ đành đi phía sau y. Đuổi một hồi, khoảng cách giữa hai bên càng kéo dài.

Kim Trục Lưu vẫn còn háo thắng, hừ một tiếng, nói lớn: “Được, ta sẽ thử khinh công với người, để người chiếm được một phần tiện nghi ta cũng chẳng sao? Hôm nay đuổi không kịp người, ngày mai sẽ đuổi kịp!” Kim Trục Lưu đã biết công lực của người che mặt kém hơn chàng một bậc, nếu thời gian cứ kéo dài, người che mặt sẽ không thể nào gắng gượng được như chàng.

Người che mặt thầm kêu: “Khổ thật!” rồi nghĩ bụng: “Tiểu tử này thật quái lạ, y đã lấy được huyền thiết mà lại cứ bám lấy mình, không biết có ý gì?” Y càng nghĩ càng sợ, thế là nghiêng răng dốc hết sức ra chạy, chỉ mong có thể kéo dài cự ly.

Người ấy chạy vào trong rừng, Kim Trục Lưu bám theo một hồi, chỉ thấy bóng dáng của người ấy dần dần mờ ảo, hầu như đã không thấy nữa. Vì thế Kim Trục Lưu cũng gia tăng cước bộ.

Trong rừng cây cối um tùm, người che mặt lướt qua một ngã rẽ, lúc này đã thực sự biến mất dạng. Kim Trục Lưu thầm nhủ: “Hồngбет, nếu y chơi trò trốn tìm với mình, mình không dễ tìm ra y”.

Nghĩ chưa dứt, chợt nghe có tiếng quát: “Tên tiểu tử, đứng lại cho ta! Người làm gì thế! Hãy khai báo tên!” lúc đầu Kim Trục Lưu còn tưởng kẻ ấy quát mình, nhưng không thấy ai, âm thanh lại từ phía trước vọng tới, đôi bên cách nhau một chân núi. Kim Trục Lưu nhất thời hiểu ra, kẻ che mặt đã bị người ta chặn lại.

Chàng cười thâm: “Chắc là phía trước có cường đạo, võ công của người che mặt không kém, tên tiểu tặc này gặp phải y thì thật là xui! Nhưng mình sẽ có lợi được, phải xem y đối phó thế nào với bọn cường đạo này”.

Kim Trục Lưu chạy đến chân núi phía trước, chàng tung mình vọt lên một cây cao, từ trên nhìn xuống, lúc này bình minh vừa mới ló dạng, mọi vật hiện ra trước mắt rõ ràng. Chỉ thấy bốn hán tử đã bao vây người che mặt.

Một hán tử râu xồm có lẽ là kẻ đứng đầu, nạt: “Tên tiểu tử nhà ngươi có điếc hay không? Tại sao lại không đáp lời ta?” Một hán tử mặt vàng võ quát: “Nói! Có phải ngươi đã lấy lễ vật của Lục Hợp bang hay không?”.

Người che mặt chẳng nói lời nào, đôi mắt liếc qua liếc lại, người vẫn đứng yên, rồi chậm rãi lắc đầu.

Một hán tử trung niên mặc trường sam màu xanh, trên cằm chẳng có sợi râu nào nói: “Ta nghe nói tảng huyền thiết nặng cả trăm cân, hình như trên người kẻ này không có”.

Người thứ tư là một hán tử thân hình cao lớn, hỏi với giọng thô lỗ: “Mặc cho y có huyền thiết hay không, chúng ta phải tra xét!”.

Kim Trục Lưu nghe bốn người nói như thế thì biết bọn chúng không phải là những kẻ cướp đường tầm thường, nghĩ thâm: “Bọn tặc tử này thật lớn gan, dám cướp vật của Lục Hợp bang”.

Điều kỳ lạ là bốn người này tranh cãi ồn ào, nhưng người che mặt vẫn đứng yên chẳng hề lên tiếng.

Hán tử râu xồm là kẻ già dặn giang hồ, thâm nhủ: “Tên tiểu tử này chắc có mưu kế gì đây, nếu không sẽ không vô lễ như thế”. Thế rồi nháy mắt bảo ba tên đồng bọn khoản hãy ra tay, rồi dịu giọng nói: “Ngươi là bằng hữu phương nào, có quan hệ với Lục Hợp bang hay không, hãy nói cho bọn ta biết. Chỉ cần ngươi không giấu giếm bọn ta sẽ không làm khó ngươi”. Y đã xuống nước nhưng người che mặt vẫn không trả lời.

Hán tử râu xồm nhướng mày rồi nói: “Bằng hữu, ngươi không uống rượu mời mà lại chỉ uống rượu phạt! Người khác muốn làm thân với bọn ta mà cũng không được. Có lẽ ngươi không biết bọn ta, nhưng dù ngươi biết chắc cũng nghe tên của bọn ta”. Y ngừng một lát rồi chỉ hán tử cao lớn nói: “Đây là bang chủ Đỗ Đại Nghiệp của Bạch Hổ bang”. Rồi chỉ hán tử trung niên mặt trắng không râu: “Đây là hương chủ của Hồng Anh hội Cung Bình Phan”.

Hán tử mặt vàng vồ như bị bệnh không đợi giới thiệu đã nói: “Lão tử ngồi không đổi tên, đi không đổi họ, cũng không phải bang chủ, cũng chẳng phải hương chủ, hì hì, ta là một cường đạo giết người không chớp mắt, Trịnh Hùng Đồ!” Người này trông có vẻ bệnh hoạn nhưng giọng nói vang rền như chuông đồng. Y tưởng rằng nói ra “đại danh” của mình thì người che mặt sẽ run sợ, không ngờ người che mặt vẫn đứng đưng, lúc này màn che mặt của y bay lên, bên mép lộ nụ cười khinh miệt.

Hán tử râu xồm nói: “Tại hạ là bang chủ của Thanh Long bang Cao Đại Thành. Các hạ có khinh công như thế, chắc chẳng phải hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ, các hạ chắc đã nghe qua tên của bốn người bọn ta! Trước mặt chân nhân không nói dối, được, các hạ hãy nói thật đi!”.

Bốn người này nói ra họ tên, thân phận của mình, cả Kim Trục Lưu cũng không khỏi thất kinh. Số là Thanh Long bang, Bạch Hổ bang là hai bang lớn nổi tiếng trên giang hồ; Hồng Anh hội là bang hội đối đầu với Lục Hợp bang, đà chủ Công Tôn Hoàng có tám đại hương chủ, ai nấy đều mang tuyệt kỹ. Cung Bình Phan là kẻ đứng đầu trong tám đại hương chủ. Còn Trịnh Hùng Đồ là đại đạo độc cước ở năm tỉnh phía bắc.

Mấy hôm trước Kim Trục Lưu đã nghe Trần Thiên Vũ nói về những người này. Trần Thiên Vũ sợ rằng Kim Trục Lưu không biết tình hình giang hồ cho nên đã nói tường tận về những nhân vật hắc đạo nổi tiếng trên giang hồ.

Bốn người này báo xong họ tên, người che mặt vẫn không lên tiếng, chỉ hơi gật đầu, ý tựa như muốn bảo: “Ta biết”. Tuy mọi người không thấy vẻ mặt của y, nhưng ai cũng cảm nhận được thái độ kiêu ngạo ấy.

Trịnh Hùng Đồ cả giận quát: “Tên tiểu tử thật vô lễ! Cao đại ca còn nói nhiều với y làm gì? Cứ bắt y lại tra xét là được!”.

Thật ra người che mặt không phải cố ý vô lễ, y sợ nếu mở miệng lên tiếng thì sẽ bị bốn người này phát hiện. Té ra người che mặt không những biết tên của bọn họ mà cũng đã từng gặp họ.

Người che mặt tỏ ra kiêu ngạo, nhưng trong lòng thì rất lo lắng, thầm tính cách thoát thân. Y biết rõ bốn người này chẳng phải tay vừa, nhưng phía trước không có đường đi, phía sau còn có truy binh, cho nên chỉ đành mạo hiểm tiên hạ thủ vi cường.

Trịnh Hùng Đồ mới nói ra chữ tra xét, đột nhiên thấy ánh bạc lóe lên, ngọn roi mềm tơ bạc của người che mặt đã đánh về phía y! Trịnh Hùng Đồ gầm lớn một tiếng, trên vai đã trúng một roi. Nhưng y đã luyện công phu Kim chung trảo, roi này thật ra cũng không nhẹ, áo ngoài của Trịnh Hùng Đồ rách toạc, trên lưng hiện rõ dấu roi, nhưng da thịt không hề xây xước.

Trịnh Hùng Đồ quát lớn một tiếng, hai chuồng lập tức chém tới. Người che mặt mau chóng vung một roi, lại đánh về phía Cao Đại Thành bằng chiêu Tỏa hâu tiên. Nếu ngọn roi cuộn vào cổ của y, chắc chắn y sẽ đứt hơi mà chết.

Cao Đại Thành sử dụng một cây lang nha bổng dài bảy thước, đột nhiên bị đánh lén nhưng không hề kinh hoảng, chỉ thấy y dựng cây lang nha bổng lên trước người, ngọn roi của người che mặt đánh về phía y, chụp vào cây gậy. Người che mặt bị bốn đại cao thủ vây đánh thì làm sao dám liều với y! Người che mặt chợt xoay người, ngọn roi đổi hướng đánh gấp về phía Cung Bình Phan. Lúc này mới nghe âm một tiếng, té ra Trịnh Hùng Đồ đã chém gãy một cây tùng bên cạnh.

Người che mặt đánh ra càng lợi hại hơn, ngọn đoản kiếm trên đầu roi đã bật ra, găm vào yết hầu của Cung Bình Phan, thân roi thì đánh theo thế Ngọc đối vi yêu, cuộn vào eo của Cung Bình Phan, cây đoản kiếm trên roi vươn lên tựa như rắn ngóc đầu.

Cung Bình Phan mỉm cười, găm lên: “Hay lắm!” Ánh kiếm xẹt lên, chỉ nghe tách một tiếng, ngọn đoản kiếm trên roi thu ngắn về. Té ra Cung Bình Phan toan dùng kiếm của mình chặt vào ngọn đoản kiếm cho nên người che mặt đã mau chóng rút kiếm.

Nói thì chậm, sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh, Cung Bình Phan đánh ra một chiêu Diệu giải liên hoàn, lập tức phá giải được chiêu Ngọc đối vi yêu của người che mặt. Y lập tức lướt sát người lên, mũi kiếm chém vào thân kiếm. Y muốn buộc người che mặt không thể thay đổi lối đánh.

Kim Trục Lưu thầm kêu lên một chữ “hay”, nghĩ bụng: “Cung Bình Phan tuy chỉ là một hương chủ, nhưng võ công cao hơn cả bang chủ của Thanh Long bang. Đường kiếm của y tuy không bằng Thiên Sơn kiếm pháp nhưng cũng có chỗ độc đáo, đủ sánh với bảy mươi hai đường liên hoàn đoạt mệnh kiếm của phái Võ Đang”. Nghĩ chưa dứt, chợt thấy người áo đen bước xoay người né tránh kiếm của Cung Bình Phan, thân pháp và tiên pháp đều đẹp đẽ vô cùng. Kim Trục Lưu bất giác thầm khen thêm một chữ “hay” nữa, nghĩ thầm: “Bản lĩnh phá chiêu của người này có thể nói rất lanh lẹ, nếu là mình, chỉ e không thể nào hóa giải chính xác như thế”.

Lúc này người che mặt đã lại đổi hướng, đánh về phía Đỗ Đại Nghiệp, Đỗ Đại Nghiệp sử dụng một đôi hộ thủ câu, loại binh khí này chuyên khóa đao kiếm, nhưng ngọn roi mềm của người che mặt chẳng qua chỉ như ngón tay cái, người che mặt lại linh hoạt vô cùng, đôi song câu của Đỗ Đại Nghiệp cũng chẳng làm gì được y.

Đôi song câu của Đỗ Đại Nghiệp không thể nào phá được ngọn roi mềm của người che mặt, bốp một tiếng, Đỗ Đại Nghiệp đã trúng một roi. Đỗ Đại Nghiệp mặc bộ hộ thân mã giáp, tuy áo ngoài bị rách nhưng không bị thương. Đỗ Đại Nghiệp là bang chủ,

hầu như chưa bao giờ lâm vào tình trạng như thế cho nên lập tức nổi giận, gầm lớn quát rằng: “Cao đại ca, chúng ta giết chết thằng giặc con này! Mặc kệ y có huyền thiết hay không, giết rồi tính sau?”.

Cao Đại Thành là sư huynh của y, sau khi xuất sư, hai sư huynh đệ chia nhau nắm giữ hai bang. Cao Đại Thành tương đối thận trọng hơn, mỉm cười: “Hiền đệ đừng lo lắng, tên tiểu tử này không chạy thoát được đâu. Chúng ta bắt y rồi hỏi cũng được!”.

Trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt mà người che mặt đã tấn công bốn đại ca thủ, Trịnh Hùng Đồ và Đỗ Đại Nghiệp mỗi người trúng một roi của y, bọn Cao Đại Thành tuy bảo nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng trong lòng cũng thâm sợ. Thế rồi mới chia nhau bao vây lấy người che mặt, từng bước áp tới chứ không dám tiến nhanh.

Sở dĩ người che mặt có thể chiếm được phần thượng phong, một là nhờ thân pháp linh hoạt, lối đánh roi khéo léo; hai là vì ra tay bất ngờ, cho nên mới chiếm được phần hơn. Nhưng cũng chỉ là hơi chiếm được phần hơn mà thôi, chứ chẳng làm gì được bốn người kia. Nếu luận về bản lĩnh thật sự, y chưa chắc thắng được bốn đại ca thủ, trong đó bản lĩnh của Cung Bình Phan thậm chí còn hơn y. Vừa rồi y đánh lén Cung Bình Phan nhưng suýt nữa đã thua thiệt.

Bốn đại ca thủ áp dụng chiến thuật bao vây, không khinh địch, không nôn nóng, dần dần thu nhỏ vòng vây, người che mặt đã không thể phát huy được khinh công, dần dần cảm thấy đuối sức.

Cung Bình Phan múa kiếm như gió chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, người che mặt phải giở hết bản lĩnh ra mới giải được bảy kiếm liên hoàn của y, trong lúc đó còn đánh bật được đôi hộ thủ câu của Đỗ Đại Nghiệp, đẩy lui Thiết sa chưởng của Trịnh Hùng Đồ, gạt cây lang nha bổng của Cao Đại Thành. Cung Bình Phan khen rằng: “Hay lắm!” Nói chưa dứt lời đột nhiên áp sát tới, đâm mũi kiếm vào mặt người che mặt.

Kiểm thuật của Cung Bình Phan quả thật có chỗ tinh diệu, chỉ nghe soạt một tiếng, mũi kiếm đã vạch rách mạng che mặt của y, tấm mạng che mặt mỏng như cánh ve, Cung Bình Phan vạch trúng tam màn che mặt nhưng không hề làm rơi một cọng lông nào của y!

Cung Bình Phan đắc ý vô cùng, y vạch rách tấm mạng che mặt, cười ha hả: “Đại trượng phu sao lại che mặt như thế?” Té ra Cung Bình Phan rất tự phụ, y cảm thấy lấy nhiều đánh ít, có thắng cũng chẳng vinh quang gì cho nên chỉ cố ý vạch mạng che mặt của đối thủ ra chứ không chịu đả thương y. Nhưng sau khi vạch mạng che mặt ra, Cung Bình Phan không thể nào cười được nữa.

Vừa rồi Đỗ Đại Nghiệp bị trúng một roi, khi Cung Bình Phan áp sát người lên xuất chiêu, y cũng thừa thế tấn công, trong lúc Cung Bình Phan vạch mạng che mặt của kẻ địch ra, hầu như cây hộ thủ câu của y cũng xé rách trường sam của người che mặt. Y cũng như Cung Bình Phan, đánh ra một chiêu đắc thủ nhưng trái lại thất kinh. Đôi câu uốn liên tục xuất chiêu nhưng cũng chột ngừng lại.

Té ra người che mặt đã lộ mặt, nhưng y không phải là một “đại trượng phu” như Cung Bình Phan nói, mà là một thiếu nữ mặt đẹp như hoa!

Kim Trục Lưu ngồi trên cây thấy rất rõ ràng, lúc này mới hiểu ra, thâm nhủ: “Chả trách nào ả lại che mặt, lại mặc bộ trường sam rộng thùng thình, dài quét đất, té ra là muốn che ba tấc sen vàng”.

Người ấy đã bị vạch trần mặt thật, Cung Bình Phan ngỡ ngàng rồi kêu lên: “Người là Sử cô nương, xin lỗi, Cung mà đã mạo phạm!”.

Thiếu nữ ấy hừ một tiếng rồi nói: “Bốn người các người bắt nạt một mình ta, có biết hổ thẹn hay không?”.

Đỗ Đại Nghiệp trầm giọng: “Đại ca, nay chúng ta đã ngồi lên lưng cọp, một là không làm, hai là phải làm tới nơi...” Nói chưa dứt lời, thiếu nữ ấy cười lạnh: “Người muốn thế nào, được, có gan thì hãy giết ta. Hừ, người biết ta mà vẫn bắt nạt ta, chả lẽ ca của ta bỏ qua cho người!”.

Té ra thiếu nữ ấy chẳng phải ai khác, nàng ta chính là Sử Hồng Anh, em gái của bang chủ Lục Hợp bang Sử Bạch Đô.

Bốn người này tuy có ý đồ cướp lễ vật của Lục hợp bang, nhưng không ngờ lại gặp phải em gái ruột của Sử Bạch Đô. Nếu cướp được huyền thiết, đương nhiên đã gây thù với Lục Hợp bang, nhưng điều đó vẫn chưa nghiêm trọng, bởi vì trong chốn hắc đạo thường xảy ra chuyện nằng tay trên của nhau. Nhưng nếu đả thương Sử Hồng Anh, điều đó có nghĩa là đã gây mối thù mãi mãi không giải được với Sử Bạch Đô.

Trịnh Hùng Đồ nói: “Mối thù này không kết cũng đã kết. Ba người đều là hương chủ và bang chủ, nếu buông tha cho thiếu nữ này, e rằng hảo hán trên giang hồ sẽ không bảo các người nể tình Lục Hợp bang mà bảo Thanh Long bang, Bạch Hổ bang và Hồng Anh hội đều sợ Sử Bạch Đô!” Trịnh Hùng Đồ là tên mã tặc ở quan ngoại, lần này về Trung Nguyên vốn là muốn gây sóng gió để kiếm lợi. Vả lại y đã trúng một roi của Sử Hồng Anh, đương nhiên là phải tìm cách trút cái giận này.

Cao Đại Thành nghiêng răng: “Đúng, một là không làm, hai là phải làm tới nơi. Chúng ta đã gây sự với Lục Hợp bang thì mặc kệ ả ta là ai! Cứ bắt con ả này rồi cướp

huyền thiết sau. Chúng ta có trong tay hai món báu vật này, Sử Bạch Đô buộc phải cầu hòa với chúng ta mà thôi!”.

Đỗ Đại Nghiệp cười ha hả: “Đúng thế, đây mới là thượng sách? Sử Bạch Đô cầu hòa chúng ta! Chúng ta không cần dễ dàng nhường y, thừa thế nuốt luôn Lục Hợp bang của y. Hay lắm, Cung hương chủ, đến lượt ông rồi đấy”. Cung Bỉnh Phan lại không muốn lấy đông hiệp ít, nhưng Hồng Anh hội của y và Lục Hợp bang của Sử Bạch Đô là hai bang hội kình chống nhau trên giang hồ, câu nói vừa rồi của Trịnh Hùng Đồ đã nhắm trúng vào tim đen của y, Cung Bỉnh Phan nhủ thầm: “Đúng thế, nếu mình buông tha cho ả, hảo hán trên giang hồ đều bảo Hồng Anh hội sợ Lục hợp bang, đó là chuyện rất mất thể diện!” Vả lại ba người kia đều tỏ ý chấp nhận gây thù chuốc oán với Lục hợp bang, một mình y cũng không thể cãi lại.

Sau khi Cung Bỉnh Phan suy xét được mất lợi hại bèn lạnh lùng bảo: “Sử cô nương, cô nương đem lệnh huynh ra dọa chúng tôi, cho nên Cung mà buộc phải ra tay với cô nương!”.

Cao Đại Thành cả mừng reo lên: “Hay lắm, bốn người chúng ta có phước cùng hưởng, có nạn cùng gánh! Hãy xông lên đi thôi! Chắc chắn Lục Hợp bang còn có hậu viện, không cần phải nói quy củ giang hồ gì với ả cả!”.

Thế là bốn người này đánh liều xông tới, thế công rất gấp, chỉ thấy gậy đánh ra như sấm giập, kiếm múa như điện xẹt, ánh câu loang loáng, bóng roi tung bay. Sử Hồng Anh giở hết bản lĩnh ra mà vẫn chống trả không nổi.

Cung Bỉnh Phan đánh ra một chiêu Lý quản xạ thạch, ánh kiếm như mũi tên đâm thẳng tới phía trước, Sử Hồng Anh đột nhiên quét ra một roi, tuy giải được chiêu sát thủ vừa rồi của Cung Bỉnh Phan, nhưng be sườn cũng lộ sơ hở. Cung Bỉnh Phan vừa xuất chiêu thì đã đoán được kết quả này, thế là mau chóng đâm vào huyết khí du của dưới be sườn của Sử Hồng Anh.

Khi mũi kiếm sắp đâm trúng huyết đạo Cung Bỉnh Phan chợt cảm thấy kinh phong trời dậy, té ra cũng có một mảnh ám khí phóng vào huyết khí du của y. Kiếm thuật của Cung Bỉnh Phan đã đến mức thu phát tùy ý, y chớp nhoáng né thân, kiếm quang vạch ngược lại “xoẹt” một tiếng chặt ám khí ra làm đôi, té ra đó là một trái tùng nhỏ. Cung Bỉnh Phan cả kinh quát: “Cao nhân phương nào, xin mời hãy bước ra!”.

Nói chưa dứt lời, Kim Trục Lưu đã hú dài một tiếng từ trên cây nhảy xuống, buông giọng: “Ta đã ở đây từ lâu mà các người không thấy. Bốn người đàn ông các người bức hiếp một thiếu nữ, ta thấy thật chướng mắt!”.

Cao Đại Thành quát: “Hay lắm, người có phải thừa gió bẻ măng hay không? Hãy báo tên tuổi!” Đỗ Đại Nghiệp quát: “Đại ca, hãy xem trong tay y có thứ gì?”.

Kim Trục Lưu giở cái tráp lên, lạnh lùng: “Các người mặc kệ ta là ai, có phải các người muốn tăng huyền thiết này hay không. Huyền thiết đang ở đây! Có điều phải xem các người có bản lĩnh tới lấy hay không?”.

Chàng vừa giở cái tráp lên, ánh mắt của bốn người đều nhìn về phía cái tráp. Cao Đại Thành gầm lớn một tiếng xông thẳng tới, Kim Trục Lưu quát: “Hay lắm, cho người!”.

Tăng huyền thiết nặng đến cả trăm cân, cây lang nha bổng của Cao Đại Thành vốn là loại binh khí nặng, nhưng so với tăng huyền thiết thì nhẹ hơn nhiều, cây lang nha bổng vừa chạm vào cái tráp thì đã gãy đôi. Hồ khẩu của Cao Đại Thành chảy máu, y đã mất binh khí cho nên hồn hay phách tán, đành thốt lui mấy bước.

Đỗ Đại Nghiệp giở đôi song câu lên vội vàng nhảy bổ tới tiếp ứng cho sư huynh. Sử Hồng Anh quát to: “Nằm xuống cho ta!” Đỗ Đại Nghiệp đã chạy lướt qua nàng, ở giữa có một khoảng cách, cây roi của Sử Hồng Anh lại dài, đánh tầm xa rất có lợi. Chỉ nghe soạt một roi, quả nhiên đã đánh trúng Đỗ Đại Nghiệp. Đỗ Đại Nghiệp nhảy bật lên, thoát khỏi thế roi, chỉ cảm thấy đầu gối đau nhói, té ra xương đầu gối đã bị bể mất một mảng.

Đỗ Đại Nghiệp chỉ lão đảo chứ chưa ngã xuống, tuy vậy chân đã bị thương cho nên không thể đánh được nữa, Cao Đại Thành đã mất binh khí, thế là hai sư huynh đệ đỡ nhau tấp tễnh bỏ đi.

Cung Bình Phan thì múa kiếm cự nhau với Sử Hồng Anh, Kim Trục Lưu đã tìm Trịnh Hùng Đồ làm đối thủ. Trịnh Hùng Đồ luyện nội công phu Thiết sa chưởng, y vội vàng cúi người né tăng huyền thiết của Kim Trục Lưu, đồng thời vỗ ngang ra một chưởng.

Kim Trục Lưu thấy chưởng tâm của y đen như mực, cười rằng: “Ồ, té ra Thiết sa chưởng của người còn tẩm độc, nếu ta không để người đánh, người tưởng rằng ta sợ người!” Thế rồi thu tăng huyền thiết lại, chưởng trái phát ra, hai chưởng chạm nhau, Trịnh Hùng Đồ cảm thấy lòng bàn tay đau như cắt, y hét lớn một tiếng nhảy ngược ra, cúi đầu xuống nhìn thì thấy lòng bàn tay đã bị lủng một lỗ, máu đen chảy ra rùng rùng, té ra khi Kim Trục Lưu đối chưởng với y, hai chưởng giao nhau, hóa giải nội lực của y rồi lập tức chuyển chưởng thành chỉ, sử dụng Nhất chỉ thiên công đâm vào lòng bàn tay, phá giải độc chưởng của y. Trịnh Hùng Đồ tuy không đến nỗi tàn phế nhưng muốn luyện lại Thiết sa chưởng tẩm độc thì ít nhất phải mất mười năm.

Bốn đại cao thủ, ba người đã bị thương, chỉ còn lại một mình Cung Bình Phan. Kim Trục Lưu cười lớn: “Một khách không phiền hai chủ, Sử cô nương, hãy giao hấn cho tôi!”.

Sử Hồng Anh thu lại ngọn roi bạc, Cung Bình Phan quát lớn một tiếng “Xem kiếm!” Rồi mũi kiếm chuyển phương hướng đâm về phía Kim Trục Lưu, thế kiếm này trong chiêu có chiêu, trong thức có thức, quả nhiên không thể xem thường. Kim Trục Lưu nói: “Không cho người thấy kiếm thuật của ta, có thua người cũng không phục”. Ánh kiếm lóe lên, keng một tiếng, Kim Trục Lưu đã rút kiếm ra khỏi bao, xuất chiêu giải chiêu nhanh như điện xẹt! Thanh trường kiếm của Cung Bình Phan bị chàng kéo ra ngoài. Kim Trục Lưu đã sử dụng tự quyết chữ “niêm”, đây là loại kiếm thuật lấy nhu khắc cương, là loại công phu khó luyện nhất trong kiếm thuật. Cung Bình Phan thất kinh, khen hay một tiếng, kiếm chiêu lập tức thay đổi, chỉ thấy trường kiếm của y vẽ thành một vòng tròn, vòng kiếm quang đồn tới phía trước như sóng biển.

Kim Trục Lưu cười khen: “Chiêu Long môn tam điệp lãng này của người cũng không tệ”. Nói vừa xong kiếm đã phát, chỉ thấy một luồng bạch quang xuyên vào từng vòng kiếm quang, thế là chiêu Long môn tam điệp lãng của Cung Bình Phan lập tức bị Kim Trục Lưu phá giải.

Kim Trục Lưu quát: “Có đi thì phải có lại, người hãy xem ta đây!” Rồi đâm ra soạt soạt mấy kiếm, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, Cung Bình Phan dốc hết sở học bình sinh, cố gắng chống trả, nhưng mỗi chiêu đều bị Kim Trục Lưu chiếm tiên cơ, Cung Bình Phan chỉ đành chống đỡ. Kim Trục Lưu tay trái cầm một vật nặng, chàng không thể dùng huyền thiết trợ công mà chỉ dựa vào chiến thuật thủ thắng, khiến cho Cung Bình Phan không khỏi thâm bội phục.

Kim Trục Lưu quát: “Cẩn thận!” Cây thanh trường kiếm lóe lên trên không trung, kiếm quang lướt tới chiếc mũ trên đầu Cung Bình Phan bị chém làm đôi, chàng cười rằng: “Lúc này người đã vạch mặt người ta, bây giờ ta cắt mũ của người!”.

Cung Bình Phan xưa nay tự phụ kiếm thuật của mình, nhưng nay bị Kim Trục Lưu chém trúng mũ, da đầu mát rười rượi, bất đồ rùng mình, nhảy vọt ra sau mấy trượng rồi thở dài: “Ngừng thôi, ngừng thôi! Kiếm thuật của các hạ tinh diệu, Cung mỗ cam bái hạ phong. Xin các hạ hãy để lại tên!”.

Kim Trục Lưu cười rằng: “Ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, cần gì phải để lại họ tên, người muốn báo thù, ngày sau nếu còn có duyên chúng ta sẽ còn gặp nhau!” Cung Bình Phan hậm hực: “Tốt, nếu các hạ đã không chịu để lại tên tuổi, từ hôm nay trở đi tên của Cung mà cũng coi như không còn trên giang hồ. Ba năm sau, nếu Cung mỗ có

tiến bộ chắc chắn sẽ lại tìm các hạ”. Ý của Cung Bình Phan là muốn mai danh ẩn tích ba năm, cố gắng luyện kiếm thuật, sau đó sẽ tái xuất giang hồ tìm Kim Trục Lưu.

Bọn Cung Bình Phan vừa bỏ đi, trong rừng chỉ còn lại Kim Trục Lưu và Sử Hồng Anh. Sử Hồng Anh sau khi trải qua kịch chiến, hơi thở đã nặng nề. Muốn thi triển khinh công né tránh cũng đã không đủ sức, vả lại lúc này đã lộ mặt thật, chỉ đành lúng túng trước ánh mắt của Kim Trục Lưu.

Kim Trục Lưu cười hỏi: “Thế nào, cô nương đã tin ta có thành ý trả lại huyền thiết rồi chứ?”. Sử Hồng Anh nói: “Đa tạ thiếu hiệp đã rút kiếm tương trợ, thiếu hiệp là ai?”.

Kim Trục Lưu đáp: “Chúng ta tuy không quen nhau, nhưng lại có chung một người bằng hữu. Tôi nói ra tên của y, có lẽ cô nương sẽ không nghi ngờ”.

Sử Hồng Anh ngỡ ngàng: “Ồ, người ấy là ai?”.

Kim Trục Lưu nói: “Lý Đôn của Lục Hợp bang”.

Khi chàng nói thì ánh mắt vẫn len lén nhìn vẻ mặt của Sử Hồng Anh, chỉ thấy nàng ta tựa như vừa kinh hãi vừa vui mừng chứ không phải hổ thẹn khi nghe thấy tên của tình lang, nàng hồ hững nói: “Ồ, ta đã hiểu. Chẳng lẽ ngươi là tên ăn mày đã đánh lui Thanh Phù đạo nhân cứu Lý Đôn trên núi Tồ Lai?”.

Kim Trục Lưu: “Cô nương cũng biết chuyện này sao? Đúng thế, tôi chính là tên ăn mày ấy. Nhưng lần đó tôi không phải có ý muốn cứu Lý Đôn, không dám nhận công”.

Sử Hồng Anh: “Đó là chuyện giữa ngươi với Lý Đôn, ngươi nhận công hay không cũng được, chẳng liên quan gì tới ta. Nhưng hôm nay ngươi giúp ta thoát hiểm, ta sẽ đa tạ ngươi”. Lúc này nàng rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao Kim Trục Lưu lại nhắc Lý Đôn với mình. Đã vậy, còn giải thích động cơ cứu y.

Kim Trục Lưu: “Cô nương đã đa tạ ta một lần, không cần phải đa tạ nữa. Nhưng cô nương vẫn chưa hỏi tung tích về Lý Đôn”.

Sử Hồng Anh bất giác ngạc nhiên, một lát mới nói: “Thôi được, ta sẽ hỏi ngươi, y hiện giờ thế nào, nấp ở đâu?”.

Kim Trục Lưu đáp: “Thật xin lỗi, ta chỉ biết khi chia tay với y, y không bệnh không đau. Còn tin tức của y thì ta không biết gì cả!”.

Chính là:

Mày ngài thế hiếm mà gặp, mới thấy nhau tình đã vấn vương.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau phân giải.

- o O o -